

244 தமிழ் நாடு 1974-ம் ஆண்டு, கைத்தறித் துணிகள் (உற்பத்தி, பகிர்ந்தளித்தல் விற்பனை) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 19/1974)

[திரு. செ. மாதவன்] [1975 நவம்பர் 5]

கொள்கை அளவில் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களாகவே கூட சட்டத்தை கொண்டு வரவிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். எனவே, இந்தச் சட்டத்தை நிராகரிப்பதற்கு எந்த வாய்ப்பும் இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி :

“தமிழ்நாடு, 1974 ஆம் ஆண்டு கைத்தறித் துணிகள் (உற்பத்தி, பகிர்ந்தளித்தல், விற்பனை) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண். 19/74) கூட்டாய்வுக் குழு திருத்தியமைத்தவாறு சட்டமாக நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்”

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, சட்டமுன்வடிவு சட்டமாக நிறைவேற்றப்பட்டது.

7. அரசினர் தீர்மானம்.

பேரவை அலுவல் வரிசையில் மாற்றம்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : தலைவர் அவர்களே, “இன்றைய நிகழ்ச்சி நிரலிலுள்ள 3-வது இனத்திற்குப் பிறகு 2-வது இனத்தை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்று முன்மொழிகிறேன்.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டது.

(4) அரசினர் சட்ட முன்வடிவுகள் (தொடர்ச்சி)

(அ) தமிழ்நாடு 1974 ஆம் ஆண்டு குடியிருப்பு அனுபோகதாரர்கள் (உரிமை வழங்குதல்) இரண்டாவது திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண். 13/1974)

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, “தமிழ்நாடு 1974 ஆம் ஆண்டு குடியிருப்பு அனுபோகதாரர்கள்

தமிழ் நாடு 1974-ம் ஆண்டு குடியிருப்பு அனுபோகதாரர்கள் 245
(உரிமை வழங்குதல்) இரண்டாவது திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு
(சட்ட மன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண் 13/1974)

1975 நவம்பர் 5] [திரு. சே. மாதவன்]

(உரிமை வழங்குதல்) இரண்டாவது திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு
சட்ட மன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 13/1974)
கூட்டாய்வுக்குழு திருத்தியமைத்தவாறு ஆய்வுக்கு எடுத்துக்
கொள்ளப்பட வேண்டுமென்று முன்மொழிகிறேன்.

தமிழ்நாடு 1971 ஆம் ஆண்டு குடியிருப்பு அனுபோகதாரர்கள்
(உடைமை உரிமை வழங்குதல்) சட்டம் (தமிழ்நாடு சட்டம்
40/1971) செயலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ள பகுதிகளில்
19-6-71 அன்றுள்ளவாறு உழவர்கள், உழவுத் தொழிலாளர்களின்
அனுபோகத்தில் இருந்துவரும் குடியிருப்புகள் குறித்து
அவர்களுக்கு மேற்படி சட்டம் உடைமை உரிமை வழங்குகிறது.
இச்சட்டம் இம்மாதிலத்தில் பெரும்பாலும் மலைத் தோட்டங்கள்
நிறைந்த நிலகிரி மாவட்டம், பெரும்பாலும் நகரப் பகுதியாயுள்ள
சென்னை மாவட்டம் நீங்கலாக ஏனைய எல்லா மாவட்டங்களுக்கும்
நிடிக்கப்படுகிறது.

மேற்சொன்ன சட்டத்தைச் செயல்படுத்தும்போது
நடைமுறையில் சில இடர்ப்பாடுகள் ஏற்பட்டுள்ளன.
இவ்விடர்பாடுகளைக் களைந்து மேற்படி சட்டம் செயல்படுத்தப்
படுவதை நிர்வாக வகையில் மிகவும் ஏற்புடைத்ததாகச் செய்யும்
பொருட்டு அச்சட்டத்தைத் திருத்தக் கருதப்பட்டுள்ளது.

ஒரு குடியிருப்பு விடு அல்லது குடிசையை அடுத்துள்ள எந்தப்
பகுதி அக்குடியிருப்பு வீட்டினை அல்லது குடிசையை வசதியான
முறையில் அனுபவித்து வர அவசியமாகும் என்பதை முடிவு
செய்வதற்காக, முகவுரைக்கப்பட்ட இச்சட்ட முன்வடிவில் விதித்
துறை ஒன்று செய்யப்பட்டது. அதன்படி உழவர் அல்லது உழவுத்
தொழிலாளர் குடும்பத்தில் உள்ளவர்களில் எண்ணிக்கையைக்
கணக்கெடுத்துக் கொண்டு மேற்சொன்ன பகுதி முடிவு செய்யப்பட
வேண்டும் என்பதே அந்த விதித்துறை. இந்த விதித்துறையானது
உழவருக்கு அல்லது உழவுத் தொழிலாளருக்குத் தற்போதுள்ள
உரிமைகளைப் பாதிக்கும் என்று இணை ஆய்வுக் குழு கருதியதால்
மேற்சொன்ன விதித்துறையை விட்டுவிட முடிவு செய்யப்
பட்டுள்ளது.

* 1975 அக்டோபர் 29-ஆம் தேதிய தமிழ்நாடு அரசிதழ் கிறப
பேட்டில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

246 தமிழ் நாடு 1974-ம் ஆண்டு குடியிருப்பு அனுபோகதாரர்கள்
(உரிமை வழங்குதல்) இரண்டாவது திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு
(சட்ட மன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண் 13/1974)

[திரு. செ. மாதவன்] [1975 நவம்பர் 5]

குடியிருப்பிலிருந்து 5 கிலோ மீட்டர் தொலைவுக்குள்ள
மற்றொரு குடியிருப்பு விடு அல்லது குடிசை அல்லது ஒரு வீட்டு
மனையை ஓர் உழவர் அல்லது உழவுத் தொழிலாளர் தன்
ஆளுகையில் வைத்திருப்பாரேயானால், அவர் குடியிருப்பு குறித்து
உடைமையுரிமை பெறத் தகுதியுடையவராகமாட்டார் என்ற
வகையில் விதித்துறை ஒன்று முகவுரைக்கப்பட்ட சட்ட முன்
வடிவில் சேர்க்கப்பட்டது. இவ்வாறு வரையறுத்துள்ள 5 கிலோ
மீட்டர் தொலைவு உழவர் அல்லது உழவுத் தொழிலாளரின்
நலனுக்குந்தவாறு குறைக்கப்படலாமென்று இணை ஆய்வுக் குழு
கருதியதால் ஐந்து கிலோ மீட்டர் தொலைவினை ஒரு கிலோ
மீட்டராகக் குறைக்கக் கருதப்பட்டுள்ளது.

மேலும் ஒரு குடியிருப்புக்கு உடைமையுரிமை பெற்ற ஒருவரே
ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட குடியிருப்புகளுக்கு உடைமையுரிமை
பெறுவதற்குத் தகுதி பெறும் வாய்ப்பு மிகக் குறைவேயெனக்
கருதப்பட்டதாலும் உடைமையாளர்கள் இப்பிரிவின்
நோக்கத்தையே முறியடிப்பதற்காக அந்த விதித் துறையைத்
தங்களுக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ளக் கூடுமாதலாலும், இச்சட்ட
முன்வடிவில் (3) பகுதியின் வாயிலாக மேற்படி சட்டத்தின்
3 ஆவது பிரிவில் சேர்க்கக் கருதியுள்ள (3), (4), (5) உட்பிரிவுகள்
எட்டுவிடப்பட வேண்டுமென்று இணை ஆய்வுக் குழு முடிவு
செய்துள்ளது.

நிலச் சொந்தக்காரர் தனது நிலத்தை வசதியாக அனுபவித்திட
இடையூறுகள் உள்ள வகையில் அந்த நிலத்திற்குள் ஒரு குடியிருப்பு
அமைந்திருந்தால் நிலச் சொந்தக்காரர் தனது நிலத்தில் அல்லது
வேறு ஓரிடத்தில் தனது செலவில் குடியிருப்புக்காக மாற்று இடம்
ஒன்றை அமைத்துத் தருவதற்கு முகவுரைக்கப்பட்டுள்ள இச்சட்ட
முன்வடிவில் கருதப்பட்டது. அத்தகைய உழவருக்கு அல்லது
உழவுத் தொழிலாளருக்கு மாற்று இடம் கொடுக்கப்பட்டால்,
அத்தகைய மாற்று இடத்திற்கு உழவர் அல்லது உழவுத்
தொழிலாளர் இடம் மாறிச் செல்ல வேண்டியது அவசிய
கடமையாகும். அவர் அவ்வாறு இடம் மாறிச் செல்லத் தவறினால்
அல்லது மறுத்தால், அக் குடியிருப்பு அச் சொந்தக்காரருக்கே

1976 நவம்பர் 5] [திரு. செ. மாதவன்]

மீண்டும் சேர்ந்து விடுவதோடு, அக் குடியிருப்பிலிருந்து சுருக்க வகையில் அந்த உழவர் அல்லது தொழிலாளர் வெளியேற்றப் படுவதற்கும் உட்பட்டவராவார். உழவருக்கு அல்லது உழவுத் தொழிலாளருக்கு அதே நிலத்தில் அல்லது அதற்குரிய நிலச் சொந்தக்காரருக்கு ஏற்கெனவே உடமையாக உள்ள வேறு ஒரு நிலத்தில் மாற்று இடம் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்றும், குடியிருப்பு வீடு அல்லது குடிசை ஒன்றை அமைப்பதற்கு அது ஏற்றதாக இருக்க வேண்டுமென்றும் சட்டத்தின் பயன்களை அவர் பயன்படுத்திக் கொள்ளாவிட்டால் அல்லது மாற்று இடத்திற்குச் செல்லத் தவறினால் அல்லது மறுத்தால், இச் சட்டத்தின்கீழ் அவர் வெளியேற்றப்படாமல் பாதுகாக்கப்படுவதற்கு மட்டுமாவது அனுமதிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் இணை ஆய்வுக் குழு கருதுகிறது. முகவுரைக்கப்பட்ட இச்சட்ட முன்வடிவின் 9 ஆவது பகுதியில் பழைய வழக்குகளை மீண்டும் பரிசீலிக்க இயலும் வகையில் விதித்துறை உள்ளது. இதை நீக்கிவிடவும் கருதப்பட்டுள்ளது.

இணை ஆய்வுக் குழுவின் ஆய்வுக்காக இச்சட்ட முன்வடிவு அனுப்பப்பட்டது. மேற்சொன்ன பொருள்கள் தொடர்பானவையும் அக் குழுவால் திருத்தப்பட்டபடியுள்ளவையுமான விதித்துறைகள் பேரவைமுன் தற்போது வைக்கப்பட்டுள்ள இச் சட்ட முன்வடிவில் அடங்கியுள்ளன.

இச்சட்ட முன்வடிவை ஏற்று நிறைவேற்றமாறு இப்பேரவையை வேண்டுகிறேன்.

THIRU R. PONNAPPA NADAR: Sir, I would like to offer a few remarks so far as this second amendment is concerned, which is now the subject matter for discussion in this House.

There are certain changes which have been introduced in this Bill and some changes have been necessitated consequent on the decision rendered by the High Court regarding the location of kudiyruppu and the important amendment that is sought to be made is to Section 3 (a). We welcome this Bill and we are happy about it. But there are certain clauses which have to be

[திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்]

[1975 நவம்பர் 5]

considered deeply. There are certain words which have been excluded and those excluded words would have to be brought under the purview of legislation, because it would not be just and proper that people should be homeless; they should have some dwelling and they should have some home. We are talking about socialism and we do not come to the aid of the people who are homeless. It would be well advised that people who are residing in urban areas, in panchayat areas and other areas should also be provided with house-sites of their own. Now this Bill gives right for agriculturists and agricultural labourers and this may be extended to others or similar provisions should be incorporated or some other legislation will have to be introduced.

I have got one objection regarding this Bill. In Clause 4 (b) (ii) it is said that "the extent shall not be less than the extent of the existing kudiyruppu, subject to a minimum of three cents and (iii) such other conditions as may be prescribed." According to me "such other conditions as may be prescribed" is left to the rule-making power and it is vague and nebulous and it would be well-advised that minimum as well as maximum is also prescribed because then the Authorised Officer will consider this Bill and will not take arbitrary decisions. Otherwise it will give room for further complications. That is my submission.

Another point is regarding the extent of the family. Whether it can take adult members or minor members is another matter, which will have to be considered. Supposing the extent is too small for the convenient enjoyment, then the entire area has to be given. What is the protection for the landlord is another question which will have to be taken into consideration. It would be well-advised if the minimum of 3 cents is available, the entire extent may be given to the actual tiller. If it exceeds and the area that is occupied by the persons is not commensurate with the extent that is available and if more area is being occupied by members, it may be restricted; it may be restricted by the Bill itself.

1975 நவம்பர் 5] [திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்]

Some more explanations may also be given regarding built-up area and non-built-up area in villages, where these provisions are sought to be implemented. Suppose the Authorised Officer finds that the demand made by members is disproportionately in excess of the actual number of the members of the family, what is the provision made in this Bill? That has not been clearly mentioned here. That point has to be considered. I am not here to protect the interests of the landlords. My point is that poor people should not be rendered homeless. Minimum is prescribed. Maximum also should be prescribed. That is not made clear here.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: ஏற்கனவே குடியிருப்பதைக் கட்டாயம் கொடுத்தாக வேண்டும்.

THIRU R PONNAPPA NADAR: There would be practical difficulties in the matter of working out details. Supposing members are few, whether it can take adult members or minors require clarification; otherwise complications are bound to arise.

Another problem, obtaining in my own district, I shall bring to light. In Travancore-Cochin State, previously, there was the enactment for the 'kudikidappukars'. Here you call 'kudiyiruppu' and there it was called 'kudikidappu'. Rights conferred under that Act, were not absolute. It is not alienable; it is only heritable. Whether rights given there should also be extended in this Bill by suitable amendment is a point which will have to be considered by the Hon. Law Minister. Because as per this Bill, fuller rights are given. There only a restricted right, only a heritable right is given. It is not an alienable right that has been conferred. So, this difference in the implementation of these two Acts will have to be considered and uniformity should be achieved. Now that integration has taken place in 1956, the time lag between the integration and the present time should also be taken into account. Uniformity in the matter of laws is an object which is very much desired. Therefore, I think that the Hon. Law Minister will take note of this aspect also.

With these observations, I welcome the Bill and I commend this Bill for the acceptance of this House.

[1975 நவம்பர் 5]

திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து : மதிப்பிற்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, பொதுவாக விவசாயத் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கக் கூடிய விவசாயிகளுக்கு மனைக்கட்டுகள் கொடுக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்திலே இந்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் விவசாயத் தொழிலிலே ஈடுபடாத எத்தனையோ பேர்கள் இந்த நாட்டில் மனைக்கட்டு இல்லாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். ஆரம்பத்தில் இருந்தே இந்தச் சட்டம் விவசாயிகள் அல்லாதவர்களுக்கும் ஏற்படையதாக இருக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றி இந்தச் சபையிலே பலமுறை வற்புறுத்தப்பட்டு, கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு அனுசரணையாக கேரளச் சட்டத்தை வைத்து நாம் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போமானால் அங்கே—கார்ப்பரேஷனாக இருந்தாலும், முனிசிபாலிட்டியாக இருந்தாலும், பஞ்சாயத்தாக இருந்தாலும்—எல்லா இடங்களிலும் இருக்கக்கூடிய குடிசைவாழ் மக்களுக்கு அவரவர்கள் இருக்கக் கூடிய நிலம் சொந்தமாக்கப்பட வேண்டுமென்று சட்டம் இயற்றப்பட்டிருக்கிறது.

நாம் மிகச் சாமர்த்தியமாக நமது சட்டத்திலே இது விவசாயிகளுக்குத்தான் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். அக்ரிகல்சரல் லாண்டாக இருந்தால்தான் பட்டா கொடுக்க முடியும். வேறு காரணத்திற்காக இருக்கிற நிலங்களாக இருந்தால் பட்டா கொடுக்க முடியாது என்று தடை செய்திருக்கிறோம். குடியிருப்பு மனையில்லாத இடத்திலே ஒருவர் வீடு கட்டிக் கொண்டிருந்தால் அவருக்கு இந்தச் சட்டப்படி பட்டா சொந்தமாக்கக் கொடுக்க முடியாது என்று தடை போட்டிருக்கிறோம். இப்படிப் பல தடைகள் இருக்கிற காரணத்தினால் இதை முழு அளவுக்கு வரவேற்க முடியவில்லை. இந்தத் தடைகள் அகற்றப்பட்டு, குடிசைவாழ் மக்கள் அத்தனை பேருக்கும் மனைக்கட்டு கிடைக்கின்ற ஒரு வாய்ப்பை அளிக்கின்ற சட்டமாக இது கொண்டுவரப்பட்டிருக்குமானால் இவ் வல்லோராலும் வரவேற்கக்கூடிய ஒன்றாக இருந்திருக்கும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : மசோதாமிது பேசுங்கள். மானியக் கோரிக்கைகள் மாதிரி எடுத்துக்கொண்டு, வேறு சப்ஜெக்ட்டிக்குப் போய்விட்டால் நமக்கு நேரம் இருக்காது.

1975 நவம்பர் 5]

திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து : நமது அரசு என்னவோ விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு மட்டும் என்று இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறது. கிராமங்களில் வசிக்கின்ற தச்சர், கொல்லர், சலவைத் தொழிலாளிகள் போன்றவர்களும் விவசாயிகளுக்கு இணையாகத்தான் கிராமங்களில் இருக்கிறார்கள். முதலமைச்சர் அவர்கள் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் பேசும்போது, இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கும் மனைக்கட்டுகள் வழங்கப் போவதாக வாக்குறுதி கொடுத்திருக்கிறார்கள். பத்திரிகையில் அதைப் பார்த்தேன்.

ஆகவே, இப்போதாவது மசோதா நிறைவேற்றப்படுகிற நேரத்திலாவது விவசாயத் தொழிலாளர்களோடுகூட, கிராமங்களில் விவசாயத்திற்கு, விவசாயிகளுக்கு அனுசரணையாக இருக்கிற தொழிலாளர்களுக்கும்—தச்சர், கொல்லர், சலவைத் தொழிலாளிகள் போன்றவர்களும்—மனைக்கட்டுகள் வழங்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். என்னுடைய டிசென்டிங் நோட்டீஸ் கூட இதைத்தான் சொல்லியிருக்கிறேன்.

மேலும் 3 சென்ட் என்பது மிகவும் குறைவானது, 5 சென்டாவது கொடுக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்தி அமர்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. சோ. அழகர்சாமி : துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மசோதா சம்பந்தமாகப் பொறுக்குக்குழுவில் நாங்கள் எடுத்து வற்புறுத்திய கருத்துக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை.

அதிலே குறிப்பாக நமது மாண்புமிகு உறுப்பினர் மாரிமுத்து அவர்கள் சொன்னதுபோல விவசாயிகளோடுகூட மற்றத் தொழில்களில்—குறிப்பாக தச்சத் தொழில், கொல்லத் தொழில், சலவைத் தொழில் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டிருக்கக் கூடியவர்களுக்குக் கூட மனைக்கட்டுகள் வழங்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினோம். இந்தக் கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை.

தகர்ப்புறங்களில் விட்டுவிசைத்திட்டங்கள் எல்லாம் இதற்குத் தாலும், கிராமப்புறங்களில் 30 ஆண்டுக் காலமாக வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு மனைக்கட்டு சொந்தமில்லாமல் இருக்கிறது.

252 தமிழ் நாடு 1974-ம் ஆண்டு குடியிருப்பு அனுபோகதாரர்கள்
(உரிமை வழங்குதல்) இரண்டாவது திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு
(சட்ட மன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண் 13/1974)

[திரு. சோ. அழகர்சாமி]

[1975 நவம்பர் 5]

சொந்தமாக மனைக்கட்டுகூட சுதந்திரம் வந்தபிறகு ஒருவருக்கு இல்லையென்றால் இவருக்கு என்ன சுதந்திரம் இருக்கும்? மனைக்கட்டின் சொந்தக்காரர் சொல்கிற வேலைகளை எல்லாம் செய்ய வேண்டும். அவர்கள் கொடுக்கிற கூலியைத்தான் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.

பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்து வருகிற ஒருவருக்கு அந்த இடத்தை அப்படியே சொந்தமாக்க வேண்டாமா? வேறுபல மாநிலங்களில் இதுபோல வீட்டுமனை இல்லாது யாராக இருந்தாலும், கிராமப் பஞ்சாயத்தாக இருந்தாலும், ஊராட்சி மன்றமாக இருந்தாலும்—பத்து சென்ட், நகராட்சி, டவுன்ஷிப் என்றால் 5 சென்ட், கார்ப்பரேஷன் என்றால் 3 சென்ட் என்பதாக வீட்டுமனை வழங்கச் சட்டம் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். கேள் சட்டத்தைக்கூட இங்கே கொடுத்திருக்கிறார்கள். பக்கத்திலுள்ள பாண்டிச்சேரியில் கிராமங்களில் 5 சென்ட், பஞ்சாயத்துக்களில் 7 சென்ட் என்று கொடுக்கவேண்டுமென்று சட்டம் இயற்றப் பட்டிருக்கிறது.

நாமோ நம்முடைய சட்டத்தில், இருக்கிற இடத்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று செய்திருக்கிறோம். இருக்கிற இடம் ஒரு சென்ட் தான், ஒன்றரை சென்டுதான் என்பதாக கிராமங்களில் நிலச் சொந்தக்காரர்கள் சொல்ல—அதன்படி தஞ்சை மாவட்டத்தில் படுக்கக்கூட இடமில்லாத அளவுக்கு நாம் மனைக்கட்டுக் கொடுத்திருக்கிறோம். கிராமங்களில் நிலச் சொந்தக்காரர்களின் செல்வாக்கு என்ன? அவர்கள் பேச்சைக் கிராம அதிகாரிகள் மீற முடியுமா? இந்த ஏழை விவசாயி ஆடு, மாடு கட்டிக்கொண்டிருந்த நிலம்கூட பறிக்கப்பட்டு, கூரையை ஒட்டி, தண்ணீர் மழைத்தண்ணீர் விழுகிற இடத்தோடு ஒதுக்கிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

அதேமாதிரித் தோப்புகளில் இருந்தவர்களுக்கு எல்லாம் வேறு இடங்களில் மனைகொடுப்பதாகச்சொல்லி ஒதுக்கிவிட்டிருக்கிறார்கள். இது சரியல்ல. அவரவர்கள் இருந்துகொண்டிருக்கக் கூடிய இடத்தையே கொடுக்க வேண்டுமேதவிர வேறு இடங்களுக்கு மாற்றக்கூடாது. அதோடு அருள்கூர்ந்து கொஞ்சம் அனுதாபத்தோடு இதைக் கவனித்துக் கிராமமாக இருந்தால் 10 சென்ட், நகரசபைகளாக இருந்தால் 5 சென்ட், பெரிய நகரங்களில் 3 சென்ட் என்ற அளவுக்காவது குடியிருப்பு மனைக் கட்டுகளை வழங்க முன்வரவேண்டும்.

1975 நவம்பர் 5] [திரு. சோ. அழகர்சாமி]

நகரசபைகளுக்கு இது பொருந்தாது என்பது சரியல்ல. பல கிராமங்கள் சேர்ந்து இன்றைக்கு நகரசபையாக ஆக்கப் பட்டிருக்கிறது. இந்த நகரசபையைச் சேர்ந்த கிராமங்களில் வாழ்கின்றவர்களின் கதி என்னாவது? எங்கிருந்தாலும் அவரவர்கள் இருந்து கொண்டிருக்கக்கூடிய வீட்டுமனை சொந்தமாக்கப்பட வேண்டும்.

(பிற்பகல் 12-30)

அதற்கடுத்தபடியாக இன்னும் ஒன்று கடைசியிலே சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. வேறு இடத்திற்கு மாற்றுவது கூடாது என்று. மாற்றுவதை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அந்த இடத்தை விட்டு மாற்ற பாதுகாப்புக் கொடுக்கப்படும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, சொந்தமாக்கப்படமாட்டாது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வீட்டு மனை தேவையானவர்களுக்குக் கட்டாயம் கிடைக்கும், தமிழ் நாடு பூராவும் இது பொருந்தும் என்று இருக்க வேண்டும்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் தலைமை)

இந்தப் பகுதியில் இது அமலுக்கு வரும், நீலகிரிக்குப் பொருந்தாது, அந்தப் பகுதிக்குப் பொருந்தாது, பஞ்சாயத்துக்குப் பொருந்தாது, அப்பொழுதைக்கப்போது மாறும் என்று சொல்லக் கூடாது. குடியிருக்கின்ற விவசாயத் தொழிலாளிகளுக்கு மட்டுமல்ல, விவசாயத் தொழிலாளிகளையொட்டிய சலவைத் தொழில், தச்சத் தொழில், கொல்லுத் தொழில், இந்தமாதிரி அத்தனை தொழில்களிலுமுள்ளவர்களுக்கும் இது பொருந்தும் என்ற வகையில் திருத்தம் கொண்டுவரவேண்டுமென்ற என்னுடைய கருத்தை வற்புறுத்திக் கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. ஆ. கு. சுப்பையா : தலைவரவர்களே, குடியிருப்பு பட்டா வழங்கக்கூடிய சட்டத்தை வரவேற்றுச் சில விஷயங்களைச் சொல்ல முன்வருகிறேன். இம்மாதிரியாகக் குடியிருக்கக்கூடியவர்களுக்குப் பட்டா கொடுக்க வேண்டுமென்று 20, 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே தஞ்சையிலே இருக்கக்கூடிய விவசாயிகள் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியோடு சேர்ந்து கோஷம் போட்டார்கள், 'குடியிருப்பு மனையைச் சொந்தப்படுத்து', என்று. அந்த அளவுக்குத் தஞ்சை

254 தமிழ் நாடு 1974-ம் ஆண்டு குடியிருப்பு அனுபவகதாரர்கள்
(உரிமை வழங்குதல்) இரண்டாவது திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு
(சட்ட மன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண் 13/1974)

[திரு. ஆ. கு. சுப்பையா]

[1975 நவம்பர் 5]

மாவட்டத்திலே நிலப்பிரபுக்களுடைய கொடுமையிலிருந்து விடுபடுகின்ற விமோசனம் 25 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னாலே இந்தச் சட்டம்மூலம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தச் சட்டப் பிரகாரம் பார்த்தோமானால் பெரிய பாதுகாப்பு வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. இருந்த போதிலும் குடியிருப்பு மனைகளைச் சொந்தமாக்குகின்ற இந்தச் சட்டம்பற்றி ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒரு சென்ட், அரை சென்ட், ஒன்றரை சென்ட்—சாதாரண ஏழை அரிசன விவசாயிகள் அவர்களுடைய சக்திக்குத் தகுந்தவாறு குடிசை போட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள்—அவர்களுடைய இடம் தள்ளி பட்டா வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றையெல்லாம் மாற்றித் தேவையான இடத்தைக் கொடுக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

குறைந்தபட்சம் 5 சென்ட்டுக்குக் குறையாமல் அந்த நிலம் இருக்கவேண்டும். ஐந்து சென்ட்டுக்குக் குறைவாக இருந்தால் அவர்கள் தேவைக்குப் போதுமானதாக இருக்காது. அந்த முறையிலே இந்தச் சட்டத்தைத் திருத்த முடியவில்லையென்று சொன்னாலும் நாளாவட்டத்திலே திருத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அல்லது ரூல்ஸ் போடுகின்ற நேரத்திலே 5 சென்ட் நிலமாவது கொடுக்கவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அது மாத்திரமல்லாமல் பூராவையும் பராமரிக்கக்கூட இருக்கிற இடங்களிலே மரம், மட்டை வைத்துப் பயிர் செய்திருக்கிறார்கள். நிலத்திற்குச் சொந்தக்காரர்கள் அதில் தங்களுக்குத்தான் பாத்தியம் உண்டு என்று வாதிடுகிறார்கள். ஆகவே, பட்டா கொடுத்த பிறகு 1, 2 தென்னை மரங்களிலேகூட தேங்காய் பறிக்க முடியாத அளவுக்குப் புதிய சிக்கல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, அந்தக் குடியிருப்புக்காரர்கள் அந்த மரத்தையும் அனுபவித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று இந்தச் சட்டத்திலே குறிப்பிட்மருக்க வேண்டும். அம்மாதிரிக் குறிப்பிட்டிருப்பதாக எனக்குத் தெரிய வில்லை. அமைச்சரவர்கள் சொல்கிற பொழுதுகூட, ஆளுகிற இடங்களிலே 3 சென்ட், 5 சென்ட், 10 சென்ட் என்று அளந்து கொடுக்கிறோமே, அங்கே இருக்கக்கூடிய மா, பலா மரங்கள் அந்தப் பட்டாதாரர்களுக்குச் சொந்தமாக்கப்படும் என்று இன்றையதினம்

1975 நவம்பர் 5] [திரு. ஆ. கு. சுப்பையா]

அறிவிக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இல்லையென்றால், வளர்க்கிற மரங்களை நிலச் சொந்தக்காரர்கள் வெட்டி எடுத்துக் கொண்டு போய் விடுவார்கள், அதனாலே தகராறு வரும், கலவரம் வரும். நிலச் சொந்தக்காரர்கள் சட்டப்படி உரிமையிலேயென்று சொல்வார்கள். ஆகவே, புதிய சிக்கலை ஏற்படுத்தாமல் இந்த நிலைமையைக் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கிராமங்களிலே மட்டுமல்லாமல், நகரப் பஞ்சாயத்துக்களிலே ஏராளமான அரிசனங்கள், ஏழைகள் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு நகரசபையின் எல்லையிலே கிராமங்களைப் பொட்டி நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான குடும்பங்களிருக்கின்றன. அவர்களுக்கெல்லாம் வீடு கிடைக்கவில்லை. அவர்களுக்கும் வீடு கிடைக்கக்கூடிய அளவுக்கு நகரப் பஞ்சாயத்துக்கள் என்று போட்டு, நகரப் பஞ்சாயத்திலே இருக்கக்கூடிய ஏழை விவசாயிகளுக்கும், அரிசன மக்களுக்கும் பட்டா வழங்க வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டும்.

எனக்கு முன்னாலே உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டதைப்போல, கிராமத்திலே உள்ள தச்சத் தொழில், கொல்லத் தொழில், சவரத் தொழில், போன்றவற்றைச் செய்பவர்கள் சாதாரணமானவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் பட்டா கொடுக்கக்கூடிய சலுகைகளை அளிக்கவேண்டும்.

மற்றொன்று, தஞ்சை மாவட்டத்திலே பெரிய சிக்கல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. தென்னந் தோப்புகளிலே வீடு கட்டியிருக்கிறார்கள். ஒரு ஏக்கர், 2 ஏக்கர். நிலத்தில் வளர்ந்துள்ள தென்னந் தோப்புகளிலேயெல்லாம் 10, 20 குடும்பங்கள் அந்தத் தோப்புகளைக் காவல் காத்துக் குடியிருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் அந்த இடத்தைப் பட்டா செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், அதன் சொந்தக்காரர்கள், அந்தத் தோப்புகளைச் சுற்றி அவர்கள் வர முடியாத அளவுக்கு வேலி போட்டுவிடுகிறார்கள். அவர்கள் வர முடியாத அளவுக்கு ஒரு நிர்ப்பந்தத்தைத் தோப்புச் சொந்தக்காரர்கள் செய்கிறார்கள். ஆகவே, அங்கு குடியிருப்பவர்கள் தோப்பை விட்டு வெளியே செல்லவேண்டும் அல்லது ஊரை விட்டு வெளியுருக்குப் போக

256 தமிழ் நாடு 1974-ம் ஆண்டு குடியிருப்பு அனுபோகதாரர்கள்
(உரிமை வழங்குதல்) இரண்டாவது திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு
(சட்ட மன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண் 13/1974)

[திரு. ஆ. கு. சுப்பையா] [1975 நவம்பர் 5]

வேண்டிய துரதிருஷ்டமான சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. ஆகவே, இம்மாதிரியாக இருக்கக்கூடிய இடங்களிலே அவர்களுக்கு எவ்வளவு நிலம் கொடுக்கிறோமோ 5 சென்ட், 10 சென்ட் நிலம் கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னால் அந்த நிலத்தில் உள்ள மரங்களை யெல்லாம் சேர்த்து அவர்களுக்குப் பட்டா வழங்கவேண்டும். அவர்கள் இருக்கிற வீடுகளை மட்டும் பிரித்துக் கொடுப்போமென்று சொன்னால், அவர்களுக்கு வசதியாக இருக்காது. அவர்களுக்கு வசதிக் குறைவாக இருக்கிற காரணத்தினால் அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்வதா அல்லது தோப்புக்குச் சொந்தக்காரர்களிடம் கொடுப்பதா என்ற ஆலோசனையையும் அரசு செய்யவேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே ஆலோசனையாகக் கூறுகிறேன்.

தஞ்சை மாவட்டத்திலே இலட்சக்கணக்கானவர்களுக்குப் பட்டா வழங்கியும்கூட தோப்பிலே இருக்கக்கூடியவர்களுக்கு ஆபத்தான சூழ்நிலை உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த ஆபத்தைப் போக்குகின்ற வகையிலே தோப்பு மனையிலே இருக்கிறவர்களுக்கு மாற்று மனை வழங்குகின்ற ஒரு நிலையை ஏற்படுத்தவேண்டும். மா, பலா போன்று அவர்கள் வளர்க்கக்கூடிய மரங்களை அவர்கள் அனுபவிக்க உரிமை வழங்கவேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லி அமர்கிறேன்.

THIRU M. A. LATHEEF: Sir, a long pending legislation is being considered by the House for enactment and I welcome the purpose behind this new Bill.

Now, so far as the reason which prompted the Government to bring in this Bill is concerned, it is a laudable and commendable reason and as such, I am obliged to extend my wholehearted support to the Bill.

But, this Bill, as has been drafted, calls for certain comments which require the serious consideration by the Government. Now here opinions have been expressed by the hon. Members that not only agricultural labourers should be included but also the village people who are having different avocations, for example, dhobies, barbers and such other people should also be included within the purview of the Bill. As I understand, the Bill seeks to give relief only to those people who are actually engaged in agricultural activities. So, those who are agricultural labourers and certain

1975 நவம்பர் 5] [Thiru M. A. Latheef]

other people who are employed in agricultural lands, or those who are having agricultural lands will get the *de facto* rights of occupying a portion of the land which is under their cultivation.

So far as this *de facto* right is concerned, they can occupy a portion of the land which is under their cultivation, as incidental to their employment. This Bill seeks to give relief to these people who are actually employed as agricultural labourers. So, under this Bill, other people having different avocations in the villages cannot come. How could they be included in such a Bill which exclusively seeks to give relief to the agricultural labourers? Therefore, such inclusion is neither desirable nor practicable. That is my submission.

So far as the major provisions of the Bill are concerned, I have got my own submissions. Firstly, you give permanent right to the agricultural labourer. Now a labourer is a person who is employed by the owner to work in a particular manner. Whether that labourer is a permanent labourer employed by the landowner is the question to be considered. A contract is entered into both by the agricultural labourers and the owner of the land to accomplish a particular work and I do not think that that is a permanent right to be enjoyed in perpetuity. You are giving a certain right of occupation to the labourer by virtue of his having worked under the owner. Suppose a labourer, on certain valid grounds, violates certain contractual obligations. Legally he can be sent out. Whether the right of his occupation of that land is to be continued, is the question. Simply because he is occupying a portion of the owner's land, it does not mean that he is giving the permanent right of occupation. Suppose on valid reasons, his employment is brought to an end. What will happen? The owner has to employ another person immediately to look after agricultural operations and he has to give another portion of the land to that person. If that is so, what will happen to the owner?

[Thiru M. A. Latheef] [1975 நவம்பர் 5]

So, the question is, whether this right of occupation is conferred by virtue of his ownership or by virtue of employment under a particular owner. I think this question will be agitating the minds of the people for a long time to come.

Another point is that you give the right to the Special Officer to decide who is an agricultural labourer. Clause 3-B says—

' Authorised officer to decide whether a person is an agriculturist or agricultural labourer, etc.—

(1) If any question arises—

(a) whether any person is an agriculturist or an agricultural labourer, or

(b) whether any land is an agricultural land, or

(c) whether any site is a kudiyruppu, or

(d) whether any area adjacent to a dwelling house or hut is necessary for the convenient enjoyment of such dwelling house or hut;

such question shall be decided by the authorised officer. . . '

These provisions will land both the owner and the agricultural labourer in difficulties. There will be a long process of enquiry and the Special Officer has to fix a date for it and also visit the actual land in question. He has to enquire different people before coming to a decision which will take a long time. Now, the question is whether the agricultural labourer is occupying the kudiyruppu by virtue of his employment or not that is a long process and this enquiry by the Special Officer will land both the labourer and the owner in difficulties. The procedure with regard to this matter has to be simplified and whether the prospective difficulties could be mitigated to the least possible extent, is a point to be considered by the Government.

The other matter is with regard to the lands owned by religious, charitable and educational institutions. You should make a reasonable distinction between the land held by an owner for his personal benefit and the land owned by an institution for the benefit of the community. After all, by passing this legislation you,

1975 நவம்பர் 5] [Thiru M. A. Latheef]

want to confer social justice upon one section. But at the same time you should not do injustice to the other section. That is my submission. Sir, the lands owned by institutions relating to temple, mosque and church are intended to confer benefit to the larger sections of the people. Therefore, there should be a distinction between the two sections

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : நீங்கள் பேசுவது 1971 லே போடப்பட்ட சட்டம். இப்பொழுது எல்லாம் முடிந்து விட்டது.

THIRU M. A. LATHEEF : I must refer to antecedents. It is not as if we are permanently committed to a particular concept of law. After all, in this House we have to bring to the notice of the Hon. Minister the defects found in the Bill and it is the duty of the Hon. Minister to consider seriously whether any new amendment in the light of the observations made by the hon. Members should be brought forward. Therefore, what I submit is that the Bill has been drafted in such a way that it does not give any consideration to religious, charitable and educational institutions and this will land these institutions in great difficulties.

Then, you want to give the right of ownership to the kudi-yiruppu without there being any assurance of easement rights. You have not stated easement rights. You have not stated, which portion is the central part. If the kudi-yiruppu established his right there, it will affect free and purposeful enjoyment of the land.

Then it has been stated in the Bill that if the existing kudi-yiruppu in a portion of the land causes inconvenience for the convenient enjoyment of the owner, the authorised officer may permit the owner of such land to provide an alternative site. But who is to decide the particular portion wherein the kudi-yiruppu is to be located. (Mr. Speaker sounded the gong).

So, mere giving right of ownership of kudi-yiruppu will not be of any consequence. There is scope for litigation and we, the lawyers, will be benefitted. As I have stated earlier, there

260 தமிழ் நாடு 1974-ம் ஆண்டு குடியிருப்பு அனுபோகதாரர்கள்
(உரிமை வழங்குதல்) இரண்டாவது திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு
(சட்ட மன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண் 13/1974)

[Thiru M. A. Latheef] [1975 நவம்பர் 5]

is no use of having a paraphernalia of enquiry by a Special Officer without there being a provision for easement rights. Of course, the purpose of the Bill is good. I would have been doubly happy if exemption had been given to the charitable, religious and other educational and public institutions. If only that had been done, I would have wholeheartedly supported this Bill. But anyhow I support the Bill in principle.

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : தலைவர் அவர்களே, சமதர்ம சமுதாயக் கொள்கையின் அடிப்படையில் அவையின்முன் வந்திருக்கிற இந்தத் திருத்த மசோதாவை வரவேற்று ஒருசில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

இந்தத் திருத்த மசோதாவுக்கு மூலச்சட்டமாக இருப்பது 1961-ம் ஆண்டுச் சட்டம். அந்தச் சட்டத்தில் குடியிருப்புதாரர்களை வெளியேற்றக் கூடாது என்ற பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அந்த நிலை மாறி இந்தத் திருத்தச் சட்டத்தின் வாயிலாக குடியிருப்புதாரர்களுக்கு அந்த நிலத்தைச் சொந்தப்படுத்தி உரிமை வழங்க வேண்டுமென்று கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, இதைப் பாராட்டுகிறேன்.

ஆனால், இந்தச் சட்டத்தின் வாயிலாகச் சமுதாயத்தில் இருக்கிற ஒரு பகுதி மக்களுக்கு மட்டுந்தான் நன்மை வருகிறதே தவிர, சமுதாயத்தில் இருக்கிற வீடு இல்லாத அனைத்து மக்களுக்கும் நன்மை வரவில்லை என்ற குறையை இந்த அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரவிரும்புகிறேன். இந்தச் சட்டத்தின் வாயிலாக விவசாயிகள், விவசாயத் தொழிலாளர்கள் மட்டுந்தான் பயன் அடைகிறார்கள். விவசாயத் தொழிலாளர்கள் அல்லாத லட்சோப லட்சம் மக்கள் வீடு இல்லாது, இந்தச் சமுதாயத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். சமதர்ம சமுதாயக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் இந்த அரசாங்கம் இன்றையதினம் இந்த நாட்டில் இருக்கும் எவரும் வீடு இல்லாது இருக்கக்கூடாது என்ற தத்துவத்தை ஏற்றுக் கொண்டு அனைத்து மக்களுக்கும் குடியிருப்பு மனையைச் சொந்தமாக்கக்கூடிய அளவில் இந்த மசோதாவை விரிவாகக் கொண்டுவந்திருக்க வேண்டுமென்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

1975 நவம்பர் 5] [திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

விவசாயிகள் அல்லாது, நாட்டில் பல்வேறு தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். மீனவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இந்த மசோதாவில் இருக்கும் மூல ஆக்கில் கொடுத்திருக்கும் டெபினிஷனில் வருவார்களா என்பது சந்தேகம். வண்ணர் வகுப்பைச் சார்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள்; மில் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள்; கைத்தறி நெசவுத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள்; தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள்; டேப்பர்ஸ் மற்றும் பல்வேறு தொழில்கள் செய்கிற மலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்தத் தொழிலாளர் வர்க்கம் எல்லாம் இந்த டெபினிஷன்கீழே வரவில்லை என்ற ஜயப்பாடு இருக்கிறது. விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட நியாயம் இவர்களுக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும். இவர்களுக்கும் அந்த நன்மை கிடைக்கச் செய்ய வேண்டுமென்பதை இந்த அரசு நிச்சயமாக ஏற்றுக் கொள்ளும் என்று நம்புகிறேன். ஆகவே, இந்த நாட்டில் இருக்கும் தொழிலாளர்கள் அனைவரும் இந்த மசோதாவால் நன்மை பெறும் வகையில் டெபினிஷனை மாற்றுவார்களானால் நிச்சயமாக வரவேற்கத் தக்கதாக இருக்கும். மாண்புமிகு சட்ட அமைச்சர் அதை ஆலோசித்துத் தேவையான மாற்றத்தைக் கொண்டு வருவார்கள் என்று எண்ணி நான் என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

THIRU B. VENKATASWAMY: Sir, on behalf of the Swatantra party, I welcome this Tamil Nadu Occupants of Kudiyruppu (conferment of ownership) Second Amendment Bill, 1974.

Here, in the report of Select Committee, the hon. Member Mr. Dennis has given a very interesting note of dissent. He has made good points there. I do not want to read all those things here. Hon. Members and Hon. Minister in charge of this Bill might also have read it. It is dated 12th October 1975. He says every citizen must have a house to live in. I am glad that this Government has decided to assign the lands to the occupants of kudiyruppus.

At the same time, there are other persons, like agricultural labourers, who are in need of homes. Their case will have to be considered. Poramboke lands have been acquired by some and they have built houses there. That should be regularised. Or, they may be given 5 cents or 3 cents for their homes.

தமிழ் நாடு 1974-ம் ஆண்டு குடியிருப்பு அனுபோகதாரர்கள் (உரிமை வழங்குதல்) இரண்டாவது திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்ட மன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண் 13/1974)

[Thiru B. Venkataswamy] [1975 நவம்பர் 5]

Now, you are constructing houses for Harijans. Just like that for other labourers, other than agriculturists, Government can start a Development Corporation and they can borrow money from L.I.C., etc., and provide housing colonies for these working classes in villages and recover the cost in instalments. That can be done. On the whole, I welcome this Bill.

With these words I conclude my speech.

திரு. என். மருதாசலம்: தலைவர் அவர்களே, இந்தக் குடியிருப்பு மனை சொந்தமாக்கும் மசோதாவை வரவேற்கிறேன்.

கோவை நகரத்திலே சொந்த பூமியில் பல பேர் குடியிருந்து வருகிறார்கள். அவர்களை வெளியேற்றும் நிர்ப்பந்தமான சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கும் இந்தச் சட்டம் உதவிபுரிய வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

கோவையில் பொன்னையா ராஜபுரத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் 40 வருஷக் காலமாகக் குடியிருந்து வருகிறார்கள். நூறு குடிகளுக்கு மேல் இருக்கிறார்கள். அவர்களை வெளியேற்ற நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டு கலெக்டர்மூலம் நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அரிசன மக்களுக்கும் இந்தச் சட்டம் உதவி புரிய வேண்டும்.

கோவை நகரத்திலும்சரி, கிராமங்களிலும்சரி, தாழ்த்தப்பட்ட அரிசன மக்கள் புறம்போக்கு நிலங்களில் குடியிருந்து வருகிறார்கள். அவர்களை அந்தப் பகுதி ஜாதி இந்துக்கள் வெளியேற்றப் பல இடைஞ்சல்கள் செய்கிறார்கள். அதற்கும் . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: இதெல்லாம் இந்த பில்லில் எப்படி வரும்? திரு. சுரேந்திரன் . . .

* திரு. எம். சுரேந்திரன்: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, வந்திருக்கிற இந்த மசோதாவை ஆதரித்து ஒருசில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இந்த மசோதா குடியிருப்புதாரர்களுக்கு உரிமை வழங்குவதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் ஒரு மசோதா. உரிமை வழங்குவது என்று சொல்லும்போது பழைய காலத்திலே இருந்து

1975 நவம்பர் 5] [திரு. எம். சுரேந்திரன்]

மண்ணின்மீது உடைமை பெற்றவர்களிடமிருந்து உழைக்கிறவர்களுக்கு மாற்றம் செய்கிற மசோதாவாக நான் கருதுகிறேன். மாற்றம் செய்வது என்று சொல்கிறபோது இந்தச் சபையும், நாகரிக வளர்ச்சிப் பெற்றதை எடுத்துக் காட்டுகிற ஒரு மசோதாவாக இதைக் கருத வேண்டுமென்று எண்ணுகிறேன். எப்படி நம்முடைய நாகரிகம் வளர்ந்தது என்று சொன்னால் குடியிருப்பு உரிமை என்பதோடு இல்லாமல் குடியிருக்க எவ்வளவு நிலம் தேவை, குறைந்த பட்சம் ஒரு மனிதன் வாழ என்பதையும் நிர்ணயித்து அதன்மீது ஒரு உரிமையை வழங்க வேண்டுமென்பது தான் நாகரிக வளர்ச்சிக்கு எடுத்துக் காட்டாக இருக்கும். இருக்கின்ற இடத்தை அப்படியே கொடுத்து விடுவதன்மூலம் புதிதாக ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை, பரம்பரையாக இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்; அந்த இடத்தை உரிமைப்படுத்துவது சட்டப் பூர்வமாகச் செய்யப்படுகிற ஒரு சட்டங்கே தவிர, புதுமையான அம்சம் எதுவும் இல்லை.

நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டங்கள், மற்றச் சட்டங்களோடு இதுவும் ஒரு சட்டமாக வந்திருக்கிறது. நிலத்தை எப்படி எப்படிக்கையகப்படுத்தி வந்தோம் என்பதைப் பழைய கால சரித்திரம் எடுத்துக் காட்டுகிறது. இன்றைய நிலையில் விஞ்ஞான ரீதியாக, பொருளாதார ரீதியாகப் பார்க்கும்போது அதை அப்படியே நிர்ணயிப்பது பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு நல்லதல்ல; சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கு நல்லதல்ல; மக்கள் நல்வாழ்வுக்கும்

(பிற்பகல் 1-00)

நல்லது அல்ல; ஆக, இந்தச் சட்டத்தில் அவர்கள் என்கு குடியிருக்கிறார்களோ அதை மட்டும் உரிமைப்படுத்துவது என்ற முறையில் இருப்பது நம் நாகரிகத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமையவில்லை. ஆகவே, ஒரு மனிதன் வாழ்வதற்கு எவ்வளவு நிலம் வேண்டும் என்பதை உறுதிப்படுத்தி அவனுக்குத் தேவையான அளவிற்கு நிலத்தை உரிமைப்படுத்துவது என்ற முறையில் ஒரு திருத்தத்தைக் கொண்டுவந்து, அமைச்சர் அவர்கள் இந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுவார்களானால் அது சிறப்புடையதாக அமையும். கிராமப்புறங்களில் உள்ள நிலமற்ற விவசாயிகளுக்கு மட்டும் தருவது என்ற : ஏற்பாடு இல்லாமல், நம் மனோபாவம், நமது உறவுகள், நமது நாகரிகம் இவை வளர்ந்திருக்கும் முறையில்

[திரு. எம். சுரேந்திரன்] [1975 நவம்பர் 5]

முழுமைக்கும் வீட்டு மனை இல்லாத ஒருவர்கூட இருக்கக் கூடாது என்ற நிலை வரவேண்டும். எவ்வளவு துன்பங்கள், இடர்ப்பாடுகள் ஏற்பட்டாலும் உறுதியாக இருந்து அந்த நிலைக்கு வழிகாட்டக் கூடிய முறையில் வீட்டு மனை இல்லாமல் ஒருவர் இருக்கிறார் என்ற கெட்ட பெயர் வராத முறையில் வருங்காலத்தில் ஒரு மசோதா வரக்கூடிய அளவில் இந்த மசோதா உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DR. H. V. HANDE : Sir, on behalf of Anna D.M.K. while I support this Bill, I would like to point out one or two facts in this Bill which I think, have obviously escaped the attention of the Government or the powers that be.

Firstly, the minimum extent of the area which a person is likely to get as a result of this Bill is, as it is in the Bill, exactly 3 cents. I just wonder whether this could not have been increased to 5 cents. It would have been, I think, much better because the person who lives in that place would be having a viable unit under his care.

The second point which I would like to bring to the attention of the Government is the way in which a person who lives there leads his life. What are the facilities that the Government are going to give to him to see that he ekes out a normal or economic livelihood. What steps have been taken by the Government in that respect? That is another point to which the Government must give their most proper consideration.

Thirdly, I would like to point out a very proper and merited dissent brought out by my distinguished friend the hon. Thiru N. Dennis. He has written in his dissenting minute one particular paragraph which reads thus :

“ It may be pointed out that the term ‘occupant’ in this Act has been restricted to those in agricultural lands. But there are landless poor occupants in other rural, urban and panchayat and municipal areas and such occupants are available in other occupations in life. The exclusion of rights of occupancy to these sections of the Community is a defect in this Act.”

1975 நவம்பர் 5] [Dr. H. V. Hande]

I would like to know what the Government have done as a result of this particular error that has been pointed out by the hon. Member. I want to know whether any steps have been taken by the Government to see that even non-agriculturist person is also allowed to have a place of his own.

Finally, Sir, there is a point on which I would like to touch upon. This is probably in tune with the famous Twenty Point Formula which has been very much thrashed out in this House. Whatever arguments have been advanced in this House against this Twenty Point Formula or Programme, coming from the Government side, or any other side whether they have reached the public, I do not know about all these things. That is one point of view. But my submission is this.

This piece of legislation is in tune with the Twenty Point Formula. I think that as far as that is concerned, there can be no two opinions. In a way the Government can compliment the House or the Government can compliment the persons who have drafted the Twenty Point Formula. The other day I found that very strong arguments had been advanced by the Hon. Chief Minister, exposing certain lacunae in the Twenty Point Programme. Whatever be his arguments in that context, as far as this Bill is concerned, I am quite sure that he will agree with the framers of the Twenty Point Programme that this particular piece of legislation is in tune with that. Whether it is the State Government or the Central Government or the Legislature, all sections of the House have appreciated and they are not going to oppose this piece of legislation.

I am quite sure that the Central Government or the Parliament, whatever it is, the framers of the Twenty Point Formula will also give a pat on the back of the State Legislature. Thank you, Sir.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, ஏழை விவசாயிகள் பல்லாண்டு காலமாக தொடர்ந்து குடியிருக்கிற இடத்தை அவர்களுக்கு சொந்தமாக்க வேண்டும்

266 தமிழ் நாடு 1974-ம் ஆண்டு குடியிருப்பு அனுபோகதாரர்கள்
(உரிமை வழங்குதல்) இரண்டாவது திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு
(சட்ட மன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண் 13/1974)

[திரு. செ. மாதவன்] [1975 நவம்பர் 5]

என்ற இந்த திருத்த மசோதா மீது பெரும்பாலும் உறுப்பினர்கள் ஆதரித்து தங்களுடைய கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு, இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்களுடைய இருபது அம்சத் திட்டத்தை நீங்கள் மனமுவந்து இன்றைக்கு சட்டமாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள், அதற்காக நான் பாராட்டுகிறேன் என்றெல்லாம் பெருமகிழ்ச்சியோடு சொன்னார்கள். எனக்கு அதைக் கேட்பதில் மகிழ்ச்சி. ஒன்றை மறந்துவிட்டார்கள். இருபது அம்சத் திட்டம் வந்து சில நாட்கள்தான் ஆகின்றன. இந்தச் சட்டத்தை நாங்கள் நிறைவேற்றி லட்சக்கணக்கான விவசாயிகளுக்கு கொடுத்து முடிந்தது 1971-ல். அன்றே பாராட்டி முடித்த ஒன்றைப் பற்றி—டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் தெரிந்துதான் சொல்லியிருப்பார்கள் என்று கருதுகிறேன். எப்படியோ இந்த இருபது அம்சத் திட்டத்தை வைத்தாவது 1971-ல் நிறைவேற்றப் பட்ட சட்டத்திற்கு இன்று டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் எங்களைப் பாராட்டியதற்கு மிகுந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: இருபது அம்சத் திட்டத்தில் வெறும் விவசாயக் கூலிகள் என்று மட்டும் சொல்லவில்லை. யார் யாருக்கு மனைப் பட்டாக்கள் இல்லையோ அத்தனை ஏழைகளையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றுதான் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. 1971-ம் ஆண்டு சட்டத்தில் only for agricultural labourers என்று இருக்கிறது. இருபது அம்சத் திட்டம் உங்கள் திட்டத்தை விட விரிவானதாகும்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: டாக்டர் ஹாண்டே அவர்களை எதிர்த்துப் பேசியதற்காக திருமதி அனந்தநாயகி அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஹாண்டே அவர்கள் எங்களைப் பாராட்டும் வாய்ப்பை இன்று பெற்றார்கள். சொந்தமாகப் பாராட்டினால் இந்த எதிர்ப்பு வந்திருக்காது. டெல்லியையும் சேர்த்துப் பாராட்டியதால் எதிர்ப்பு.

1975 நவம்பர் 5]

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : அவர்கள் புரியாமல் பேசுகிறார்களா அல்லது புரிந்து பேசுகிறார்களா என்று தெரியவில்லை. எங்களுக்குப் புரியவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். இப்போது அவர்களுக்குத்தான் புரியவில்லை.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : என் வாதத்தால் அம்மா அவர்களுக்கு ஆபத்து. நல்ல காரியத்தைப் பாராட்டுவதற்கு ஹாண்டே அவர்கள் இன்று துணிந்திருக்கிறார்கள். இந்தத் துணிவு தொடரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திருத்தச் சட்டம்பற்றி பெரும்பாலும் யாரும் பேசவில்லை என்று நினைக்கிறேன். ப்ரின்ஸிபல் ஆக்டை வைத்துக்கொண்டு அதற்குப் பல ஆலோசனைகளை உறுப்பினர்கள் சொன்னார்கள். எந்த அளவிற்குச் செய்யமுடியுமோ அந்த அளவிற்குச் செய்வதில் இந்த அரசுக்கு ஆட்சேபனையில்லை. மூலச் சட்டத்தின் நோக்கம், விவசாயத் தொழிலாளர்கள் அனைவருக்கும் இடம் கொடுக்கவேண்டும் என்பதல்ல. விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும் அது சம்பந்தப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கும் சேர்ந்து நிலம் கொடுப்பது என்பது வேறு பிரச்சனை. அதை இந்த அரசு தொடர்ந்து நிறைவேற்றி வருகிறது.

1967 வரை நடந்ததற்கும் அதற்குப் பின்னால் நடந்ததற்கும் உள்ள வேறுபாடுகள்பற்றி புள்ளி விவரங்களோடு இங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பல்லாண்டுகளாக நிலப் பிரபுக்களுக்குச் சொந்தமான இடத்தில் குடியிருக்கிற விவசாயிகளை வெளியேற்றக் கூடாது என்று சட்டமிருந்தாலும் அந்த நிலத்தை அவர்களுக்கு உரிமையாக்க வேண்டும் என்ற புதுக் கொள்கையை இந்த அரசு 1971 இல் எடுத்தது. அதன் தொடர்பாக இதை நிறைவேற்றுகிறோம். பரப்பளவைப் பற்றிய பிரச்சனை எழவில்லை. புதிதாகக் கொடுக்கும்போதுதான் அது வரும். எவ்வளவு இடத்தில் அவர்கள் குடியிருந்தார்களோ—லிமிட்டே கிடையாது—ஒரு உழவன் எவ்வளவு இடத்தில் குடியிருந்தாலும் நிலப்பிரபுவிடமிருந்து அதை நம் அரசு வாங்கி அவருக்குக் கொடுப்பது என்பதுதான் கொள்கை. உயர்நீதி மன்றத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதுக்கு இணங்க இந்தத் திருத்தம். ஏதாவது சங்கடங்கள்

268 தமிழ் நாடு 1974-ம் ஆண்டு குடியிருப்பு அனுபோகதாரர்கள்
(உரிமை வழங்குதல்) இரண்டாவது திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு
(சட்ட மன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண் 13/1974)

[திரு. செ. மாதவன்] [1975 நவம்பர் 5]

ஏற்படுமானால் பக்கத்தில் வேறு இடம் வாங்கி அவர்களுக்குக் கொடுப்பதில் உங்களுக்கு என்ன ஆட்சேபணை என்று கேட்டார்கள். அதனால் சட்டம் செல்லுபடியாகாமல் போகக் கூடாது என்பதால் ஏற்றுக் கொண்டோம். இன்னொரு இடத்திற்குப் போகும்போது, ஒரு ஏக்கரில் அவர் குடியிருந்தால் ஒரு ஏக்கரையும் முதலாளி வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டும். ஒரு சென்டில் குடியிருந்தால் வெளியேபோகும்போது கஷ்டப்படுவான் என்று அதை மினிமம் மூன்று சென்ட்ஸ் என்று போட்டிருக்கிறோம். மாக்ஸிமம், எவ்வளவு இடத்தில் குடியிருந்தாரோ அவ்வளவு கொடுக்கவேண்டும் என்பது கொள்கை. மினிமம் மூன்று சென்ட்ஸ்.

வேறு சில தொழிலாளர்களும், விவசாயத்தையொட்டி தச்சத் தொழிலாளர்கள் போன்றவர்கள் இருக்கிறார்களே, அதைப்பற்றி முதல் அமைச்சர் அவர்கள் அறிவித்திருந்தார்களே, அதை ஏன் செய்யவில்லை என்று திரு. மாரிமுத்து அவர்கள் கேட்டார்கள். முதல் அமைச்சர் அவர்கள் வேகமாக இதையெல்லாம் அறிவிக்கிறார்களே, இருபது அம்சத் திட்டத்திற்கு முன்னாலே, என்பதையெல்லாம் மாண்புமிகு காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர் மாரிமுத்து அவர்கள் தொடர்ந்து கவனித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். பாராட்டுவதற்கு கொஞ்சம் தயக்கம் இருந்தாலும் இதையெல்லாம் நம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் முன் கூட்டியே செய்து விடுகிறார்களே என்ற எண்ணத்தில், ஏன் செய்யவில்லை என்று கேட்டார்கள். ஆய்வுக்குழுவில் பதில் சொன்னேன். இணைப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் தச்சத் தொழிலாளர் நிலப்பிரபுவிற்குச் சொந்தமாக இல்லாத இடத்தில் குடியிருக்கலாம். முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்ன உறுதிமொழியை படிப்படியாக நிறைவேற்ற முயற்சி எடுப்போம் என்று சொன்னேன். முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கூட சொன்னார்கள். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு எப்படி நாம் நிலம், வாங்கி சொந்தமாக்குகிறோமோ அதேபோல் இதுபோன்று விவசாயத்தை யொட்டியுள்ள தொழிலாளர்களுக்கும் நாம்

தமிழ் நாடு 1974-ம் ஆண்டு குடியிருப்பு அனுபோகதாரர்கள் 269
(உரிமை வழங்குதல்) இரண்டாவது திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு
(சட்ட மன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண் 13/1974)

1975 நவம்பர் 5] [திரு. செ. மாதவன்]

செய்வதற்கு ஆட்சேபணையில்லை, அதைச் சொல்லலாம் என்று சொன்னார்கள். அந்த முயற்சியில் தொடர்ந்து இந்த அரசாங்கம் ஈடுபடும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இதிலே இந்தப் பிரச்சனையைப் பொறுத்த அளவிற்கு கோவில் நிலம் என்கே வந்தது? எப்படி இந்தப் பிரச்சனை வந்தது என்று தெரியவில்லை. 1971-ல் சட்டம் போட்டு பெரும்பாலும் முடிவு கட்டி ஒரு சில சட்டச் சிக்கலுக்காக இந்தத் திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய வேறு அல்ல. கோவிலுக்குச் சொந்தமான அல்லது வேறு எந்த மதத்திற்குச் சொந்தமான இடத்தில் ஒரு தனிப்பட்ட ஏழை குடி இருந்தால் பல ஆண்டுகள் குடி இருந்தால் அதை சும்மா ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை. அரசாங்கம் நஷ்ட ஈடு கொடுத்து அந்த நிலத்தை அந்த ஏழைக்குச் சொந்தமாக்குகிறது. அதற்கு யாரும் ஆட்சேபிக்க முடியாது. எல்லாக் கோவில்காரர்களும், மதத்தினரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். எந்தக் கோவிலைச் சேர்ந்தவர்களும் ஆட்சேபிக்கமாட்டார்கள் என்று கருதுகிறேன். ஆகவே, இதிலே சட்டச் சிக்கல் எதுவும் இல்லை என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த அருமையான திட்டத்தை 1971-ம் ஆண்டு கொண்டு வந்ததற்குப் பின்னாலே இந்தத் திட்டத்தினுடையே வெற்றி எந்த அளவுக்கு இருக்கிறது என்பதற்கு புள்ளிவிவரம் சொல்ல விரும்புகிறேன். நாம் முதலில் திட்டம் போட்டது, 1 லட்சத்து 88 ஆயிரம் 684 குடியிருப்பு மனைகளைச் சொந்தமாக்குவது என்பதாகும். அந்த முடிவு எடுக்கும்போது, அரசாங்கமே பணம் கொடுப்பது என்று முடிவு எடுத்த காரணத்தால் இது வரையில் எடுக்கப்பட்ட நிலத்திற்கு ரூ. 21 லட்சம் அரசாங்கம் ஏழை விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கு ஏழை விவசாயிகளுக்கு குடியிருப்பு நிலம் வாங்கிக்கொடுப்பதற்காக செலவிட்டு இருக்கிறோம். 1,75,084 குடியிருப்புகளை வழங்கிவிட்டோம். 20 அம்சத் திட்டம் வருவதற்கு முன்பே நம்முடைய திட்டத்திலேயே நாம் ஏழைகளுக்கு குடியிருப்புகளை சொந்தமாக்கி விட்டோம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தமிழ் நாடு 1974-ம் ஆண்டு குடியிருப்பு அனுபோகதாரர்கள்
(உரிமை வழங்குதல்) இரண்டாவது திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு
(சட்ட மன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண் 13/1974)

[திரு. செ. மாதவன்] [1975 நவம்பர் 5]

யார் இதனால் பயன் அடையவேண்டும் என்று அரசாங்கம் முடிவு எடுக்கிறபோது, பெரும்பாலும் பின் தங்கிய மக்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பயன் அடையவேண்டும் என்று வற்புறுத்தப்பட்டது. இதனால் பயன் அடைந்த விவசாயிகள் 1 லட்சத்து 2 ஆயிரத்து 404. பயன் பெற்ற அரிசன மக்கள் 40,500 பேர். ஆக பின்தங்கிய மக்களும், அரிசன மக்களும் பெரும்பான்மையாக இந்தச் சட்டத்தின் மூலம் நன்மை பெற்று இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்தச் சட்டத்தை 1971-ம் ஆண்டில் கொண்டு வந்தோம். இதுவரையில் பெரும்பகுதி நிறைவேற்றி விட்டோம். இடையிலே சட்டச் சிக்கல் ஏற்பட்டதால் இந்தத் திருத்தம் கொண்டு வரப் பட்டது. ஆகவே, இதனை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி:

“தமிழ் நாடு 1974-ம் ஆண்டு குடியிருப்பு அனுபோகதாரர்கள் (உரிமை வழங்குதல்) இரண்டாம் திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண். 13/74) கூட்டாய்வுக்குழு திருத்தியமைத்தவாறு ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட வேண்டும்”

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டு, சட்டமுன்வடிவு பிரிவு வாரியாக ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

பிரிவுகள் 2 முதல் 9 வரை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப் பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

பிரிவு 1, முகப்புரை, நெடுந்தலைப்பு ஆகியவை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

தமிழ் நாடு 1974-ம் ஆண்டு குடியிருப்பு அனுபோகதாரர்கள் 2.1
(உரிமை வழங்குதல்) இரண்டாவது திருத்தச் சட்ட முன்வடிவு
(சட்ட மன்றப் பேரவைச் சட்ட முன்வடிவு எண் 13/1974)

1975 நவம்பர் 5]

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன்: இச்சட்ட முன்வடிவை நிறைவேற்றித் தரவேண்டும் என்று கோருகிறேன்.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, சட்டமுன் வடிவு சட்டமாக நிறைவேற்றப்பட்டது.

(8) அறிவிப்பு

1975-ம் ஆண்டு சக்தி பைப்ஸ் லிமிடெட் (நிறுவனத்தைக் கையகப்படுத்துதல்) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 38/75).

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: 1975-ம் ஆண்டு சக்தி பைப்ஸ் லிமிடெட் (நிறுவனத்தைக் கையகப்படுத்துதல்) சட்ட முன்வடிவை (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண். 38/75) பேரவையில் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்வதற்கு ஆளுநர் அவர்கள் தம் இசைவைத் தெரிவித்துள்ளார்கள்.

(4) அரசினர் சட்ட முன்வடிவுகள்—தொடர்ச்சி

(உ) 1975-ம் ஆண்டு சக்தி பைப்ஸ் லிமிடெட் (நிறுவனத்தைக் கையகப்படுத்துதல்) சட்ட முன்வடிவு (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண் 38/75).

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாட்சா: தலைவரவர்களே,

“1975-ம் ஆண்டு சக்தி பைப்ஸ் நிறுவனம் (நிறுவனத்தைக் கையகப்படுத்துதல்) சட்ட முன்வடிவு * (சட்டமன்றப் பேரவை சட்ட முன்வடிவு எண். 38/75) பேரவையின் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று முன்மொழிய விழைகிறேன்.

சக்தி பைப்ஸ் நிறுவனம் வர்ப்பு இரும்பு குழாய்கள் தயாரிப்பில் ஈடுபட்டுள்ள நிறுவனமாகும். இந் நிறுவனம் பல ஆண்டுகளாக விரயத்தில் இயங்கி வந்துள்ளது. இது கிட்டத்

* 1975 அக்டோபர் 25-ம் தேதிய தமிழ்நாடு அரசிதழ் சிறப்புப் பட்டியல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.